

DROT (9) sb m

o prawdopodobnie pochylone (tak hasła pokrewne i Cn).

sg N drót (2). ◇ I drót(e)m (1). ◇ L drócie (3). ◇ pl G drót(o)w (2). ◇ L drót(a)ch (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XIX w.

1. Metalowa nić lub długi cienki pręt z metalu; spatus Mymer¹, BartBydg; chorda lyrae, filum a. stamen aureum a. ferreum Cn (8) : Mymer¹ [31²]; BartBydg 147; Dwanafti Alfpant, w nim dzielec Ballas rubinow i perel ołmnałczie miedzi niemi na drotach zlotich WyprKr 8v, 8v, 9; ktory [Domicyanus] każdego dnia pewnych godzin drotem żelaznym kończałtym/ muchy zwykł był goniąc lowić. KwiatKsiąż Gv; Mącz 41b.

W porównaniu (1): Także z Autorow text tu położony/ Iák z złotych drotow we wzor sznur plecionj KołakSzczęśl Dv.

W charakterystycznych połączeniach: drot złoty (2), żelazny.

2. Jedno z pasm nici, włókien, z których skręcony jest sznur, powróż (1) : Powrozek ze trzech drotow skręcony z trudnością bywa rozęrwány [!] [funiculus triplex difficile rumpitur Vulg Eccle 4/12; ze trzech promyków Leop]. ReszPrz 38.

Synonim: 2. promyk.